

Branka Kalenić Ramšak

Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani
branka.kalenic-ramsak@ff.uni-lj.si

JULIJANA VUČO: O UČENJU JEZIKOV (POGLED V ZGODOVINO GLOTODIDAKTIKE: OD PRADAVNINE DO DRUGE SVETOVNE VOJNE)

Vučo, Julijana (2012): *O učenju jezikov: pogled v zgodovino glotodidaktike: od pradavnine do druge svetovne vojne* (prevod Nada Colnar). Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete. ISBN 978-961-237-522-5, mehka vezava, 295 strani, 27,90 EUR

Knjiga *O učenju jezikov*¹ prinaša zgodovinski pogled na učenje jezikov od najzgodnejših védenj pred šest tisoč leti do prve polovice dvajsetega stoletja oz. do začetkov druge svetovne vojne. Prikazuje razvoj glotodidaktike, ki se kot veda širšega znanstvenega polja uporabnega jezikoslovja ukvarja s številnimi vprašanji, povezanimi z učenjem jezikov. V preteklosti je bila povsem pod zaščito uporabnega jezikoslovja, danes pa jo znanstveniki opredeljujejo kot interdisciplinarno vedo, ki je vsebinsko in formalno povezana z različnimi znanstvenimi disciplinami, kot so psihologija, sociologija, pedagogika, nevro-, psiho- in sociolingvistika itd.

V uvodu avtorica pojasnjuje nekaj osnovnih terminoloških pojmov glotodidaktike, navaja nekaj podatkov in števil v zvezi z učenjem jezikov ter izpostavi bistvene značilnosti pojava nadrejenosti nekaterih jezikov.

Za uvodnimi mislimi se bralec poda na zanimivo zgodovinsko pot o učenju jezikov, ki je razdeljena na pet poglavij: 1. Pred šest tisoč leti, 2. Egipt in Grčija, 3. Od antičnega Rima do renesanse, 4. Od renesanse do 19. stoletja in 5. K novi metodi, k novi vedi. V prvem poglavju se avtorica ozre po začetkih večjezičnosti starih kultur in bralcu strnjeno posreduje nekaj zanimivih zgodovinskih dejstev o starodavnih jezikovnih situacijah v sumerski civilizaciji, antičnem in krščanskem ter predkolumbovskem svetu. Naslednje poglavje je posvečeno Egiptu in starogrškemu svetu. Izjemno zanimive so navedbe o prvih dokazih poučevanja tujih jezikov in odnosu do tujih jezikov. Tretje poglavje obravnava predvsem položaj latinščine od rimskih časov dalje, od celotnega srednjega veka do začetkov renesanse. V vsem tem času je latinščina prehodila pot od živega sporazumevalnega in pisnega jezika do "samo" mrtvega jezika, ko se je ohranjala predvsem v krogih srednjeveških cerkvenih izobražencev, v teoloških besedilih in številni prevodni literaturi. Latinščina se je takrat uveljavila kot jezik kulture in izobraževanja. Seveda sledi obdobje njenega počasnega izginjanja, ko jo iz cerkvenih in literarnih besedil počasi izrinjajo romanski jeziki. Četrto poglavje je posvečeno uveljavljanju

¹ *Kako se učio jezik*, prev. Nada Colnar, Znanstvena založba Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani, Ljubljana, 2012.

novih jezikov in drugi "smrti" latinščine ter poglavitnim usmeritvam pri poučevanju jezikov s predstavitvijo metod posameznih evropskih znanstvenikov. Zadnje poglavje pa se posveča metodam in sodobnejšim pristopom poučevanja jezikov, ki so jih skušali uveljaviti strokovnjaki od 19. stoletja dalje. Knjiga se zaključí v času pred drugo svetovno vojno, vendar z avtoričino zavezo, da se bo novejšemu času skušala približati v prihodnjih študijah. Ob koncu zgodovinskega pregleda morda pogrešamo nekaj sklepnih misli, sintez oz. zaključkov, ki bi zaokrožili prejšnja poglavja in izpostavili poglavitne metode učenja in poučevanja jezikov skozi čas. Pozornemu bralcu bi ta knjiga tako tudi z didaktičnega vidika ponudila jasna izhodišča, ki so avtorico vodila skozi zgodovinski razvoj glotodidaktike.

Besedilo je metodološko in terminološko primerno. V celoti gre za zanimivo knjigo, ki bo prispevala k razsvetlitvi ne samo zgodovinskih dejstev temveč tudi ozadja sodobnih pristopov poučevanja jezikov, predvsem tujih, zato bo brez dvoma uporaben pripomoček tako pri didaktiki tujih jezikov kot pri posameznih sklopih splošne didaktike.